

Arrest

nr. 79 719 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 heeft ingediend om om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid van 27 april 2011 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 november 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M., A. A. (...) geboren te S. (...), op(in) X van Bulgaarse nationaliteit

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Op 17/2/10 diende betrokkene een aanvraag in van verklaring tot inschrijving van zelfstandige. Ter staving van deze aanvraag legde zij volgende documenten voor: identiteitskaart, aankoopattest van 7 aandelen bij firma K. (met ondernemingsnummer (...)), een uittreksel van het staatsblad waarin de aankoop opgenomen is, een uittreksel van het aandelenregister, een volledig uittreksel van de kruispuntbank met bijhorende arcerta-factuur en een attest van de zaakvoerder die verklaart dat betrokkene 1500 euro maandelijks ontvangt als bezoldiging (als meewerkend vennoot).

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Gezien het feit dat de firma K; failliet is verklaard sinds 22/06/2010 en deze firma veel werkende vennoten heeft tewerkgesteld, telkens voor een zeer korte periode, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoek ingesteld.

Uit dit onderzoek is gebleken dat betrokkene haar aandelen kocht op 18/12/2009 en opnieuw verkocht aan de zaakvoerder op 26/01/10. Pas op 17/02/2010 diende betrokkene een aanvraag in van verklaring tot inschrijving als zelfstandige. Zij bewam vervolgens het verblijfsrecht op 5/3/10. Betrokkene vroeg dus het verblijfsrecht aan op basis van een 'zelfstandige activiteit', voor zover deze werkelijk plaats zou hebben gehad, die reeds drie weken tevoren beëindigd was. Ze heeft nooit kenbaar gemaakt dat dit het geval was en bewam dus ondervalse voorwendsels het verblijfsrecht.

Betrokkene maakte dus gebruik van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht dat betrokkene werd toegekend. Overeenkomstig artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 wordt daarom een einde gesteld aan de verblijfsrecht van de burger van de Unie."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending opgeworpen van de artikelen 40, § 4, 1°, 42bis en 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van verdediging. Voorts wordt de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout verweten.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. In de mate dat verzoekster stelt dat de motivering niet afdoende is omdat enkel wordt gemotiveerd omtrent het verblijfsrecht als zelfstandige, kan worden verwezen naar hetgeen hierna wordt gesteld.

2.4. Verzoekster betoogt dat, alvorens een beslissing te nemen, de verwerende partij geenszins voldoende onderzoek heeft verricht. Zij stelt dat zij te goeder trouw is en ondertussen in België verblijfsrecht heeft overeenkomstig artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet als werkzoekende. Zij is in het bezit, zo stelt zij, van bewijzen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Zij is ingeschreven bij het volwassenenonderwijs voor het volgen van Nederlandse taallessen, heeft uitdrukkelijk afstand gedaan van hulpverlening van het OCMW, is ingeschreven in een interimkantoor en heeft gesolliciteerd bij drie firma's. Zij legt documenten voor ter staving.

Geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling zou haar verbieden in België een arbeidskaart aan te vragen op het ogenblik dat zij verblijfsrecht heeft in België. Verzoekster voldoet dus aan de voorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet zodat de bestreden beslissing niet kon worden betekend met als enige motivering dat zij bij haar verklaring tot inschrijving als zelfstandige gebruik zou hebben gemaakt van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten.

Verzoekster, zo wordt vervolgd, werd niet uitgenodigd teneinde haar verdediging en nieuwe bewijsstukken naar voor te brengen, terwijl zij wel degelijk alles in het werk heeft om te blijven voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Bij haar zogenaamde statuutwijziging verplicht geen enkele wettelijke bepaling haar om gedurende haar wettelijk verblijf in België voorafgaandelijk een nieuwe aanvraag van verklaring tot inschrijving als werkzoekende in te dienen.

Verzoekster concludeert dat uit de neergelegde stukken blijkt dat zij ondertussen een reguliere activiteit als werkzoekende heeft uitgebouwd, zij daarvoor bewijzen kan neerleggen en dus voldoet aan artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet, zodat haar geen bijlage 21 kon worden betekend op grond van artikel 42bis, § 1 of artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 17 februari 2010 een verklaring deed van inschrijving als zelfstandige. Zij legde daarbij haar identiteitskaart voor, een aankoopattest van 7 aandelen bij de firma K., een uittreksel uit het Belgisch Staatsblad waarin de aankoop vermeld staat, een uittreksel uit het aandelenregister, een uittreksel van de kruipuntbank met factuur van Acerta, een verklaring van de zaakvoerder stellende dat verzoekster, als vennoot, maandelijks een bezoldiging van 1500€ ontvangt.

Op 5 maart daaropvolgend werd verzoekster in het bezit gesteld van de E-kaart.

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier –en meer in het bijzonder uit de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad dd. 12 februari 2010 met betrekking tot de bvba K.- blijkt dat reeds op 19 januari 2010, dus alvorens verzoekster haar verklaring deed op grond van haar bezit van 7 aandelen die ze had aangekocht op 18 december 2009- verzoekster de 7 aandelen die in haar bezit waren heeft overgedragen, waarna zij, volgens de lijst in datzelfde document, niet langer aandeelhouder was en derhalve ook niet langer een bezoldiging kon ontvangen als werkende vennoot. Verzoekster heeft dus bewust gebruik gemaakt van documenten die misleidend waren. Gelet op deze gegevens kon de verwerende partij dan ook terecht vaststellen dat verzoekster het verblijfsrecht aanvraag op basis van een zelfstandige activiteit die reeds drie weken tevoren was beëindigd, zonder dit ooit kenbaar te maken, dat zij misbruik maakte van achterhaalde documenten en dat deze misleidende informatie van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht dat haar werd toegekend.

Het voorgaande wordt door verzoekster niet betwist. Alleen al om die reden kan verzoekster zich niet beroepen op de rechten van verdediging, daargelaten de vraag of deze *in casu* van toepassing zouden zijn. Zij wenst immers op het vlak van de vastgestelde feiten geen verdediging te voeren, zoals blijkt uit het totaal ontbreken van enige uiteenzetting daarrond in het verzoekschrift. Voor de volledigheid kan ter zake nog worden verwezen naar arrest nr. 79 718 in de zaken 85 325 en 85 323 van de Raad van 20 april 2012, waarbij de Raad heeft geoordeeld dat het middel in een ander beroep dat verzoekster had ingesteld tegen de thans bestreden beslissing, en waarin zij de fraude wél had ontkend, moest worden verworpen.

Gelet op de inhoud van artikel 42septies, kon het verblijfsrecht van verzoekster dus wel degelijk worden beëindigd.

2.6. Verzoekster doet in wezen enkel gelden dat zij thans alsnog tot een verblijf in België is gerechtigd, op grond van het statuut als werkzoekende, zoals evenzeer voorzien in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en dat zij daar niet over is gehoord. Evenwel toont zij niet aan dat de verwerende

partij er wettelijk toe verplicht was om, in de gegeven omstandigheden, met name het niet betwiste misleidend handelen en de daaruit voortvloeiende correcte toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, ambtshalve een onderzoek te voeren naar het eventueel vervuld zijn van de andere voorwaarden tot verblijf.

In de mate dat zij zich steunt op het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht die in het kader van het naleven van dit beginsel zou moeten worden gerespecteerd volgens verzoekster, gaat zij er volledig aan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop zij zich beroept, ook op verzoekster zelf rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en dat zij hieraan niet heeft voldaan. Op geen enkel ogenblik, en in het volle besef dat zij haar verblijfsrecht ten onrechte had aangevraagd en gekregen op grond van het vermeende statuut van zelfstandige, heeft zij aan het bestuur te kennen gegeven dat zij haar statuut zou wensen te wijzigen. De stukken die zij thans bij haar verzoekschrift voegt kunnen dan ook om die reden niet dienstig worden voorgelegd nu zij deze niet aan de verwerende partij ter kennis bracht. De wettigheid van een administratieve rechtshandeling moet worden beoordeeld in het licht van de stukken die aan de verwerende partij ter kennis waren gebracht op het moment van het nemen van de beslissing. De Raad zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij deze stukken –waarvan het gros overigens dateert van na de bestreden beslissing of helemaal niet gedateerd is- toch nog zou betrekken bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de aangevochten akte.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat, gelet op de gepleegde fraude die van doorslaggevend belang was voor het bekomen van het verblijfsrecht, de verwerende partij op een rechtmatige wijze toepassing kon maken van artikel 42septies van de vreemdelingenwet en dat zij hieromtrent afdoende heeft gemotiveerd om welke redenen het verblijfsrecht van verzoekster werd beëindigd en haar een bijlage 21 werd afgeleverd. Geen van de aangevoerde schendingen is aangetoond. Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op hetgeen voorafgaat, worden de kosten van het beroep ten laste van verzoekster gelegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS